

være klar over, at det Pengebeløb, der kan anvendes, maa beregnes efter, hvor store Beløb der er nødvendige for de Kommuner, der er vanskeligt stillede og har flest at hjælpe. Det fremgaar f. Eks. af Tabellerne, at Hovedstaden har haft Brug for alle Pengene, og det er muligt, at ogsaa adskillige Købstæder har været i samme Situation, hvad man imidlertid ikke kan se, fordi Købstæderne i de forskellige Amter er tagne under eet. Hvis man tager Øernes Købstæder under eet, har de brugt knap 74 pCt. af det, de kunde bruge, og Jyllands Købstæder godt 80 pCt., medens Jyllands Landdistrikter har brugt godt $\frac{1}{4}$ af det tilladte Beløb, og Øernes godt $\frac{1}{3}$, samtlige Landkommuner knap $\frac{1}{3}$. Hvis man nu vilde slutte, at de Kommuner, der har brugt de smaa Beløb, ikke har afhjulpet Dyrstidens Tryk, tror jeg, dette vilde være en forhastet Dom. Det er givet, at der, hvor der har været Brug for de fleste Penge, er de fleste Penge gaaet med, og det er muligt — men det er ikke sikkert —, at der her i København har været hjulpet bedre end f. Eks. i Thisted Amt, hvor der, saa vidt jeg husker, er blevet brugt det mindste Beløb. Vi vil derfor fra vor Side ikke modsætte os den Forhøjelse, som her foreslaas for det kommende Aar.

Det, som i Virkeligheden er det afgørende, og det, som mest vil optage Sindene under Forhandlingerne her, er jo Princippet. Det, som tilsigtes ved dette Lovforslag, er kort og godt det, at Kommunerne skal gaa til en almindelig Regulering, en Regulering, der skal gælde alle. I Lovforslaget her er Forholdet paa en Maade det omvendte af, hvad det var i den tidligere Lov. Medens der før af Staten blev refunderet $\frac{2}{3}$ af det Beløb, der blev givet til de vanskeligt stillede, skal der nu gives $\frac{2}{3}$ Refusion af de Beløb, der udgives til Fordel for alle, og Begrænsningen til de 27 Kr. er gjort almindelig. Hvis dette Lovforslag vedtages, som det foreligger, maa altsaa den Regulering, som Kommunen foretager, være en Regulering for alle og Refusionen blive den samme.

Jeg begyndte med at udtale, at det var vort Ønske at naa til en Ordning, og at der opnaaedes Enighed paa et mere rationelt Grundlag. For os staar det saaledes, at i de $2\frac{1}{2}$ Aar, denne Lov har bestaaet, har det vist sig at være, om ikke just en uløselig Opgave for Kommunerne, saa dog en meget vanskelig Opgave at foretage en almindelig Regulering, og det Spørgsmaal trænger sig derfor paa, om det i Virkeligheden er en kom-

munal Opgave, eller om det ikke snarere er en Statsopgave at foretage en almindelig Regulering. Ansættelsen af Varepriser efter den økonomiske Bæreevne, som Landets Borgere har, og den Hovedregulering, der har fundet Sted paa samtlige de vigtigste Livsfornødenheder, er jo foretaget ud fra det Synspunkt, hvad Middelstanden kunde betale; saa blev Kommunerne bemyndigede til at yde supplerende Hjælp til dem, der ikke kunde nøjes med denne Prisnedsættelse. Vi mener nu, man bør anlægge et andet Grundsynspunkt, nemlig ikke, hvad Middelstanden kan betale, men hvad den almindelige Mand kan betale, og med den almindelige Mand tænker jeg paa alle de Hjem, der under almindelige Forhold vilde være i Stand til at klare sig selv. Den udvidede Regulering, der skulde finde Sted, bør Staten overtage, og Kommunerne skulde kun træde supplerende til, saaledes som omhandlet i Lovforslagets § 1 Litra b., altsaa yde Hjælp til dem, der ikke kan nøjes med den af Staten foretagne Regulering.

Hvis man spørger, hvordan det skal foregaa, vil jeg minde om, at der i § 14 i Kornloven af 1918 blev indsat en Bestemmelse om, at fra 1. Oktober at regne kunde Indenrigsministeren afhænde Statens Korn til en saadan Pris, at Prisen paa et almindeligt 4 kg Rugbrød kunde nedsættes med 15 Øre. Udgiften herved var beregnet til saadan noget som $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Naar jeg nu nævner nogle Tal, vil jeg bede ærede Medlemmer ikke fæste sig bestemt ved dem, idet det ikke er Tal, som jeg just vil fastholde, ej heller paa mit Partis Vegne, men kun Tal, som jeg nævner som en Antydning af, hvilken Vej vi tænker os man skulde gaa. Hvis man yderligere satte Priserne ned med 10 Øre for et saadant Brød, vilde det andrage saadan noget som godt 7 Mill. Kr. Det vil jo i Realiteten betyde, naar den anden Nedsættelse fandt Sted ifølge Kornloven, at Prisen paa et 4 kg Rugbrød kunde sænkes med 25 Øre, saa at den antagelig vilde blive 70 Øre. Prisen ligger vel ikke ens Landet over, men den er vel nu gennemgaaende ca. 95 Øre for et saadant Rugbrød. Om man yderligere skulde regulere Smørpriserne nedad med 10 eller 15 Øre pr. Pund, er et Spørgsmaal, vi nærmere kan overveje og forhandle om, for saa vidt man gaar ind paa disse Principper. Men vi mener altsaa, at det er den Vej, vi skal gaa for at naa til en mere radikal Løsning.

Saa er der Brændselet. Ministeren har foreslaaet, at Reguleringen af dets Pris skal være en Statsopgave, og det er sikkert